

De wens van Koning Midas

Silenos was de paardenknecht van de god Dionysos. Hij was tien dagenlang te gast geweest bij Koning Midas. De paardenknecht kon prachtig vertellen en koning Midas hing aan zijn lippen als Silenos vertelde over de afkomst en de streken van Dionysos. Bij het laatste verhaal waarschuwde Silenos: "Trek een les, uit mijn verhaal, Midas! Hoed je voor wensen. Wensen zijn gevaarlijk. Wees voorzichtig met wensen".

De volgende dag bracht koning Midas zijn gast Silenos terug bij Dionysos.

Hierna volgt het beroemdste verhaal over Koning Midas, hier verteld door Imme Dros

V

Midas bracht zijn gast dus veilig terug bij zijn meester en Dionysos was dankbaar dat Midas hem zo goed verzorgd had. Hij onthaalde de koning en gaf hem mooie geschenken. Toen ze na dagen afscheid namen zei Dionysos: 'Grote koning, vraag me wat je het liefste zou willen, welke wens het ook mag zijn, ik zal hem vervullen.' Midas dacht nooit lang na en hoefde nu ook niet te denken. 'O Dionysos, machtige god, laat al wat ik aanraak goud worden. Dat is wat ik het allerliefste zou willen,' riep hij begerig. Dionysos keek hem wat vreemd aan. 'Weet je zeker dat dit je wens is? Wil je niets anders?' 'Wie wil er niet dat alles wat hij aanraakt van goud wordt?' antwoordde Midas stomverbaasd en de god van de wijn zei: 'Ik bijvoorbeeld. Ik zou zoiets zeker niet willen. Denk nog even na! Altijd nadenken voor je een wens doet.' 'Nee, ik hoef niet na te denken. Dit wil ik hebben!' hield de domme koning vol en de god van de wijn zei: 'Goed dan, als je thuiskomt zal al wat je aanraakt van goud zijn.' Maar toen Midas weg was gereden begon hij te lachen. 'Die zien we eerder terug dan je denkt, Silenos. Veel eerder.' Midas kon haast niet wachten tot hij in zijn paleis was, daar nam hij meteen de proef op de som bij een deurpost. Even liet hij zijn hand erop rusten. Tot zijn verrukking zag hij het donkere hout veranderen onder zijn vingers. Geel werd het! Goud! Hij tikte tegen een zilveren mengvat. Goud! Hij streek langs zijn mantel. Goud! Hij streelde een tafel. Goud! Met gestrekte handen danste hij rond door de zalen, uitgelaten van vreugde, draaiend, huppelend, springend, en hij raakte de deur aan, de hecht getimmerde wanden, stoel na stoel en tafel na tafel, bankje na bankje, sneller, sneller, sneller, of elke seconde nu telde. Goud werd alles wat hij met handen en voeten kon raken. Goud werden bronsgepunte lansen en ijzeren zwaarden. Goud werden drempels, vloeren en trappen van onder tot boven.

Ach, wat was hij gelukkig. Hij voelde zich of hij een god was, beter dan een god, nu hij zoiets prachtigs gewenst had en zich niet had laten verleiden iets anders te vragen. Maar het geluk zou van korte duur zijn. Midas kreeg honger. En hij ging naar zijn gouden eetzaal, zijn puur gouden zetel, zag op een gouden tafel een gouden mandje met brood staan, gouden schalen met dampend gebraad. Hij strekte zijn hand uit, water liep hem in de mond, maar toen hij wou eten was het vlees een kille klomp goud geworden, de wijn droop als een gouden stroop uit de beker over zijn lippen. Bijna stikkend spuugde hij alles weer uit en probeerde als een hond met zijn tong een beetje water te likken. Maar ook dat werd goud. Hij kon niet eten of drinken. Wat een ellendig einde van een godzalige middag. Koning Midas moest tussen het goud de hongerdood sterven.

293

Hoe het afloopt... zie volgende blz

Midas was dom maar ook weer niet zo dom om te sterven voor zijn tijd. Hij wist wel degelijk wie hem kon helpen. Dionysos. Die was op weg naar Frygië. Midas reisde in woeste galop met zijn paarden achter de god aan over de Hellespont naar Klein-Azië, ver in het oosten, en zijn maag maakte meer kabaal dan een krakende wagen. Dionysos verbeet een glimlach toen Midas er aankwam, waggelend op zijn benen of hij te veel had gedronken, glinsterend als een glimworm omdat het stof langs de wegen stofgoud was geworden op zijn huid en zijn kleren. 'Machtige god Dionysos, ik kan niet eten of drinken. Alles verandert in goud. Toe, help me of ik zal sterven,' bracht de vergulde stumper uit met kurkdroge lippen. Stervelingen moeten goed voelen wie er de baas is, daarom liet de god van de wijn de pijn nog wat duren. 'Grote koning, je kunt jezelf alleen maar genezen als je kopje-onder gaat in de brede rivier die Paktolos wordt genoemd. Je rijdt er binnen een dag heen,' zei Dionysos genadeloos. En de bleekgele Midas sleepte zich in zijn stijve mantel weg om te baden. Hangend in zijn gouden wagen met in zijn handen gouden leidsels reed hij meer dood dan levend het land door. Eindelijk zag hij na lange, ellendige uren het water. Lopen ging niet meer, hij rolde over de harde grond van de wagen tot aan de oever en liet zich toen vallen in de rivier, die zich boven hem sloot. Hij zonk als een standbeeld stijf van het goud naar de bodem. Maar in de Paktolos werden wol en linnen weer zacht. Midas merkte dat hij kon drinken. Zo, als wanneer in de winter een eend van het ijs in een wak duikt, kop naar beneden, staart in de hoogte – hij schudt zich, hij snatert, steeds opnieuw gaat hij onder want hij heeft eindelijk water, en hij lest de brandende dorst die hem dagenlang kwelde – zo dook ook Midas steeds opnieuw in het reddende water, spartelde, schudde zich, lachte, dronk met gulzige teugen.

Hij was genezen van de goudzucht. Niet van de domheid. Domheid is te taai, geen kruid is daartegen gewassen. Maar door het baden van Midas in de Paktolos is daar goud te vinden langs de oevers en in de bedding.

